

Chờ Đợi Thời Gian Được Bên Nhau

Contents

Chờ Đợi Thời Gian Được Bên Nhau	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15

Chờ Đợi Thời Gian Được Bên Nhau

Giới thiệu

Vẫn còn nhớ hồi tháng 7, trên “Tiên tiên”, Thập Tứ Khuyết đã kết thúc “Trúc mã không thanh mai”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-doi-thoi-gian-duoc-ben-nhau>

1. Chương 1

Trong buổi tiệc rượu, một nhóm người đang chơi trò “quốc vương, nô lệ, và dân thường.”

Đã đến ván cuối cùng rồi. Cô gái rút được lá “quốc vương” – mặt hớn hở chất vấn “nô lệ” của nàng – “Việt Vi Lan, hãy mau nói ọi người biết chị làm thế nào mà quen được Hàn Nhị thiếu vậy?”

“Đúng đó, đúng đó, mau nói đi nào!” Cả đám người cùng la lên.

Việt Vi Lan dời mắt khỏi những quân bài tú-lô-khơ, dõi về phía xa xa. Dưới ánh đèn ni-ông đầy màu sắc rực rỡ, rất nhiều người đang nhịp nhàng nhảy múa giữa sàn, nhưng nổi bật và bắt mắt nhất, chẳng ai ngoài hai người đó—

Bộ âu phục trắng được may thủ công vừa vặn quyến rũ, cùng váy tử sa đính đá quý lộng lẫy mê người.

Nhị công tử của tập đoàn châu báu Hàn Thị, và nữ hoàng xã giao được theo đuổi khắp chốn B thành thời thượng.

Hàn Tân, Uông Duyên.

Gia thế hiển hách, mỹ mạo xuất chúng, khiến hai người họ trông rất xuất sắc và xứng đôi, cũng làm ọi người xung quanh đều biến thành phong nền mờ nhạt.

Việt Vi Lan thu lại ánh nhìn, nhàn nhạt cười với nhóm nữ nhân nhiều chuyện đang tò mò không thôi: “Chúng tôi là bạn thời trung học. Cùng năm, nhưng không cùng lớp.”

“Sao nữa? Sao nữa?”

“Lúc đó đáng người tôi rất là thấp bé, đang cầm giáo án đi đến phòng làm việc, phải đi qua một cầu thang dài, bất cẩn bước hụt chân, mắt nhìn thấy sắp sửa té xuống, chợt có người nhanh tay kéo tôi lại...”

“Woah!” Cả nhóm khó nén hâm mộ, “Là Hàn Nhị thiếu đúng không? Anh hùng cứu mỹ nhân nha...”

Việt Vi Lan mím môi, nhấp nháy mắt, “Không phải. Người đến cứu tôi, là Hạ Nhân.”

Trong nháy mắt, thời gian đảo ngược mười năm—

Đó là một ngày đầu hè trời trong gió mát.

Hai chàng trai trẻ chỉ là muốn đi đá bóng, thế nhưng tại cầu thang lại gặp được một sự cố xảy ra ngoài dự liệu. Một trong hai người nhanh tay lẹ mắt, lập tức xông lên kéo lấy đối phương. Mà chàng trai còn lại tuy cũng nhìn thấy, nhưng hai tay vẫn giữ nguyên như cũ, không có vẻ gì giống như là muốn tiến lên giúp đỡ cả.

Có đôi khi vận mệnh chính là như thế, quyết định trong nháy mắt thường sẽ trở thành chuyển biến cực lớn.

Chàng trai nhào đến giúp cô là Hạ Nhân, trở thành bạn trai của cô; còn người khoanh tay đứng nhìn là Hàn Tân, trở thành bạn của bạn trai cô.

2. Chương 2

Party kết thúc.

Hàn Tân đưa Việt Vi Lan về nhà, chiếc xe yêu quý mới nhất của anh là Alpha 8C GTA, thân xe đỏ thẫm, lóe sáng đến chói mắt, đầu xe có dáng vẻ hung mãnh, cùng “miệng” trắng như tuyết, tất cả đều hiển thị rõ ràng tính cách cuồng phóng của chủ nhân. (*)

Danh ngôn của Hàn nhị thiếu chính là: “Xe và tình nhân, ta đều muốn khác người.”

Đối với chuyện này, nhận xét của Hạ Nhân là: “Không cần đánh giá cao IQ của vị thiếu gia này, với cậu ấy mà nói, “không giống người khác” = hiếm có, cậu ấy chẳng qua chỉ là mù quáng theo đuổi của hiếm mà thôi.”

Việt Vi Lan lúc này đang ngồi trong chiếc xe thể thao mà toàn cầu chỉ có vỏn vẹn 100 chiếc này, nhớ lại lời nhận xét của Hạ Nhân, nhin không được cười khúc khích.

Hàn Tân đang lái xe liền quay đầu qua: “Nghĩ gì vậy? Sao vui thế?”

“Không có gì.” Việt Vi Lan đổi đề tài, “Bạn nhảy của anh tối nay thật là đẹp.”

“Phải không, phải không?” Hàn Tân lập tức phấn khởi như một đứa trẻ, “Anh hẹn cô ấy hết ba lần, cuối cùng phải dùng chiếc váy đính 399 viên kim cương mới được cô ấy hoàn toàn chấp nhận. Em cũng thấy rồi chứ? Cô ấy mặc lên, hiệu quả đúng là không gì sánh được.”

399 viên kim cương nha...Tốt lắm, đến cuối tháng, phòng tài vụ lại đau đầu rồi đây. Việt Vi Lan nói: “Vậy tại sao không tiếp tục tấn công, đưa cô ấy về nhà?”

Hàn Tân trợn mắt nhìn cô: “Em nghĩ ai đã hại anh mất đi con vịt sắp đến tay, phải làm tài xế miễn phí lượn từ thành đông đến thành tây chứ hả?”

“Nhưng em có cần anh đưa về đâu.”

“Được rồi được rồi, là anh tự hạ mình, anh tự nguyện, anh quá đa lễ, không nên đưa công chúa về nhà, được rồi chứ?” Hàn Tân vừa nói, vừa nghiêng đầu, ghé sát lại, “Hồi công chúa điện hạ thân yêu, nàng thật không muốn ban thưởng cho gã kỹ sĩ đáng thương này, vì hộ tống công chúa về nhà mà phải bỏ rơi người yêu, chút nào hay sao? Ban cho cái hôn được không nào?”

“Uầy!” Việt Vi Lan liên tục trốn lui về sau, dở khóc dở cười.

Nhưng rồi, tay Hàn Tân hướng về phía cô, không phải vì khinh bạc, mà tách một tiếng tháo ra dây an toàn cho cô, đồng thời, xe thể thao cũng vững vàng dừng lại: “Đến nhà rồi, công chúa.”

Việt Vi Lan mở cửa bước xuống, đi được vài bước, quay đầu lại hỏi: “Có muốn lên nhà uống chút gì không?”

Hàn Tân làm vẻ mặt kinh hãi, khoa trương siết ngực nói: “A, đây có phải là ám hiệu có thể ở lại qua đêm không?”

“Lại nói tầm phào rồi! Anh mau biến đi.” Việt Vi Lan đá một cước vào xe.

“Đau đau đau đau đau,” Hàn Tân khóc hu hu, “thật là quá đáng mà, Tiểu Hồng nhà anh đưa em về, em lại đá nó...”

Việt Vi Lan giơ tay làm động tác muốn đánh, Hàn Tân lập tức lui xe, sau khi về một góc đẹp đẽ, anh quay đầu xe lại rồi lái đi: “Đi đây, báai bai nha!”

“Ừ, báai bai.” Chưa đi được mấy bước, chiếc xe đó lại dừng, Hàn Tân ló đầu ra cửa xe la lên: “Đúng rồi, thứ bảy này có cuộc triển lãm châu báu, trong đó có tác phẩm của Peter Trần, người mà em thích nhất đấy. Mười giờ sáng anh sẽ đến đón em, mình cùng đi nhé.”

Không đợi cô có phản ứng, cạch một tiếng, cửa sổ của nhà nào đó ở lầu trên mở ra, một người phụ nữ trung niên ló đầu ra mắng: “Mấy giờ rồi hả? Lớn tiếng ồn ào như vậy, có để cho người khác ngủ hay không hả? Còn nữa, xe cậu lái bộ bị hỏng à, tiếng động cơ đến bên ngoài mười dặm còn có thể nghe thấy đấy!”

Hàn Nhị thiếu gia đối diện với người đàn bà chợ búa chanh chua như vậy, không dám hó hé lên tiếng, lập tức lái xe bỏ chạy, để lại Việt Vi Lan đứng ở cầu thang, nhìn thấy vẻ chật vật của anh, không nhịn được mà bật cười.

Cười một hồi, khó khăn lắm mới dừng lại được, cô mới đi vào cổng. Chung cư sáu tầng kiểu cổ, cô sống ở tầng năm, cầu thang và hành lang đều hẹp và âm u, bóng đèn của một vài tầng lại bị hư rồi, đành phải dựa vào ánh sáng hắt ra từ màn hình điện thoại di động để nhìn đường. Đối với chuyện này, Hàn Nhị thiếu gia đã từng vô sỉ nói: “Để nay mai anh sẽ báo cho chú ở ủy ban phát triển, để chú ấy đem tòa lầu này của bọn em dứt khoát xếp vào hạng mục các tòa lầu nguy hiểm khó sửa chữa, đến khi cần giải tỏa thì phá bỏ, bởi thường cho em một khoản tiền lớn, đổi lấy một nơi tốt hơn mà sống nhé?”

Lầu tuy là rất cũ, nhưng khi mở cửa phòng 504 rồi, gian phòng bên trong lại có thể khiến cho tất cả những ai mới ghé thăm lần đầu đều cực kỳ kinh ngạc—

Những bức tường mỏng, các ngăn tủ, bàn trà và giường đều được tạo thành từ hơn vạn quyển sách xếp chồng lên nhau, đồng thời làm cho không gian chưa đến 80m nhìn rất rộng rãi và độc đáo, lại tràn ngập không khí chủ nghĩa nhân văn. Còn có trang sức đủ kiểu dáng được treo từ trần nhà tùy ý rũ xuống, tỷ như cái ghim hoa cài áo làm bằng xà cừ, nhẫn của 12 chòm sao, chiếc vòng thủ công kết từ bông lúa...chiều lung linh dưới bóng đèn trắng, mỗi một thứ đều tinh diệu khiến người khác phải nín thở.

Việt Vi Lan cởi bỏ đôi giày cao gót, xếp vào giá giày được làm từ những quyển sách dán lại với nhau, rồi bước lên tấm thảm lông đi vào phòng ngủ. Nằm thẳng trên giường, duỗi tay là có thể chạm đến chiếc vòng chuông ở phía trên, âm thanh đinh linh đinh linh, trong trẻo vui tai. Vòng tay là dùng một khối thép không

rỉ có bề mặt gỗ ghè mà uốn thành, ở hai đầu được móc vào hai quả chuông tạo hình chiếc búa, nguyên bản rất đối bình thường, bất quá một khối thép phế thải lại lập tức từ cũ rích hóa ra thần kỳ, biến thành một món trang sức đeo tay đầy sáng tạo và cá tính.

Việt Vi Lan lắc vòng tay một hồi, dựa người, nhìn vào khung hình ở đầu giường: chàng trai trẻ mặc áo thể thao, trên lưng đeo túi du lịch to quá khổ, đang cười sáng lạng trên đỉnh Everest.

Hạ Nhân, bạn trai của cô, thiên tài thiết kế châu báu xuất sắc nhất B thành, người ham mê thám hiểm, du lịch và trà nghệ, hai năm trước đi đến Congo, sau đó, vẫn chưa trở về.

Phía cảnh sát nói có thể anh ấy đã bị bọn cướp bắt cóc, nhưng sau đó chẳng hề có tin tức gì nữa. Ai cũng nói rằng anh ấy đã chết, chỉ có hai người, nhất mực tin rằng anh ấy vẫn còn sống.

Hai người đó chính là Hàn Tân và Việt Vi Lan.

3. Chương 3

Ngày hôm sau, khi Việt Vi Lan đi làm, tại phòng trà nước nghe được các đồng sự đang ngồi lê đôi mách. Không ngoài dự đoán, việc Hàn nhị thiếu và Uông Duyên nhảy cùng nhau tối hôm qua đã được lên trang bìa của Tuần San Giải Trí. Nhóm nữ nhân với tâm lý ăn không được nho nên nói nho chưa bắt đầu bình phẩm Uông Duyên từ đầu đến chân, hết sức kể đủ chuyện chằm chọc:

“Nghe nói, Uông Duyên này không chồng mà chữa, có một đứa con gái lớn khoảng bốn tuổi nha.”

“Dường như là đã câu được một người có tiền, một lòng muốn đợi vợ người ta chết rồi thì có thể dọn vào nhà, cuối cùng thì ngay cả con cũng đã sinh rồi, vậy mà người đó nói vứt bỏ liền bỏ rơi ả. ả không còn cách nào khác, đành phải xuất đầu lộ diện rồi lại luẩn quẩn cái vòng này lần nữa ...Hừ, còn nữ hoàng xã giao gì chứ, nói thẳng ra, chẳng phải chính là kỹ nữ cao cấp hay sao?”

“Yên tâm đi, Nhị thiếu gia chỉ là nhất thời ham đồ mới mẻ, chị xem đám bạn gái của anh ấy, người nào có thể kiên trì hơn 3 tháng chứ?”

“Nói đến điểm này, đúng rồi, Tiểu Tư, em cũng sớm từ bỏ hi vọng đi.” Chủ đề vừa đổi, chợt nhắm về phía người trợ lý trẻ mới gia nhập Bộ Nhân sự Hàn Thị chưa được bao lâu.

Cô gái nhỏ cột tóc đuôi ngựa, đang cầm ly trà màu hồng phấn có hình Hello-Kitty, mở to cặp mắt ngây thơ, tò mò hỏi: “Tại sao vậy ạ?”

“Bởi vì,” nhóm tiền bối dầy dặn kinh nghiệm cảm khái, “Nhân quang của Nhị thiếu gia rất cao, chỉ thích nữ nhân khác với người bình thường, bao nhiêu năm nay đã từng giao thiệp, tất cả đều là nhân vật nổi tiếng quý phái. Cũng giống như xe vậy, cấp bậc dưới Audi, anh ấy đều không để mắt tới. Vì vậy chiếc xe QQ nhỏ này của em, lại càng không có hi vọng rồi.”

Việt Vi Lan đứng ngoài cửa nghe được những lời này thì rất muốn cười, nhưng nghĩ lại, thật sự đúng là như vậy. Nhìn thấy cuộc bàn tán trong phòng trà cũng sắp kết thúc rồi, cô quay người định rời đi, không ngờ lại nghe tên của chính mình được nhắc đến—

“Vậy còn Việt Vi Lan của phòng Kiểm chứng, cùng với Nhị thiếu gia thì lại là chuyện gì vậy?”

“Đúng đó, thường hay nhìn thấy Nhị thiếu gia đưa cô ấy đi ăn, lại còn đưa về tận nhà nữa chứ!” Giọng nói tràn ngập vị chua, thuộc về nhóm người mới.

“Ồ, Việt Vi Lan à, cô ấy thì khác đấy.” Giọng nói không nề hà, thuộc về nhóm kỳ cựu.

“Khác chỗ nào?”

“Em biết Hạ Nhân không?”

“Là...Hạ Nhân trong truyền thuyết ấy à?”

“Đúng, chính là Hạ Nhân, người mà 17 tuổi đã đạt được giải thưởng thiết kế của thành phố này, 18 tuổi được BOSS lớn tự mình mời đến, liên tiếp bốn năm liên vinh quang đăng lên ngôi vị thiết kế sư có giá cao nhất của Hàn Thị.”

“Chẳng phải nghe nói là ba năm trước đã mất tích rồi sao?”

“Không sai.” Nhóm người nhiều chuyện thở dài, “Anh ấy là huynh đệ thân thiết nhất của Nhị thiếu gia, cũng là vị hôn phu của Việt Vi Lan. Thật đáng tiếc, hên xui thế nào mà lúc đó lại đi Congo...”

Việt Vi Lan không tiếp tục nghe nữa, quay người rời khỏi. Giày cao gót gõ nhịp lên sàn nhà lát đá hoa cương bóng loáng, trong hành lang vừa dài vừa sâu lại rất yên tĩnh như vậy, nghe lại càng rõ ràng, từng nhịp từng nhịp, mỗi một nhịp, đều giống như là đang gõ vào tim.

Hạ Nhân...Hạ Nhân...Hạ Nhân...

Hạ Nhân, tiền trong ống heo đã được 1300 đồng rồi, tại sao, anh lại chưa trở về?

Anh đã từng nói, chỉ cần tiền trong hộp vừa đủ 1314 đồng, chúng ta liền kết hôn mà.

Chúng ta đã nghĩ rằng đó là ngụ ý của tình yêu “trọn đời trọn kiếp”, cuối cùng lại thành một kết cuộc “kẻ ở người đi” bi đát vậy sao? [1]

Việt Vi Lan hít vào thật sâu, chậm chậm bước đi, khóe mắt cảm giác có chút không đúng, liền liếc mắt nhìn qua—

Cách cô không đầy 3m, một người đang đứng khoanh tay dựa tường, lẳng lặng nhìn cô, nhưng ngay lúc ánh mắt chạm nhau, liền hé ra vẻ mặt tươi cười sáng láng đến khoa trương, “Hi,”

Không phải ai khác, chính là Hàn Tân.

“Anh làm gì ở đây vậy?” Phòng làm việc của vị thiếu gia này là ở tầng 37, chạy 12 tầng lầu để làm cái gì?

“Đến xem dáng vẻ thả hồn lên mây của em, cảm thấy là lúc đi cầu thang chắc hẳn sẽ trượt ngã, vì vậy mới đợi xem có cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân hay không.”

Việt Vi Lan cuối đầu nhìn bậc thang dưới chân, thở ra, “Bạn học Nhị thiếu à, ở đây tổng cộng chỉ có một bậc thang.”

Ánh mắt Hàn Tân lóe sáng, khóe môi nhếch lên, lần này, là thật sự tươi cười, lại giơ tay hướng về phía cô: “Anh là đến tìm em cùng đi ăn cơm trưa, ở phía bên kia đường Bồi Tân mới mở một nhà...” Đang nói đến đây, chợt được đệm một bản Enterprise Soundtrack (một trong những bài hát trong phim Star Trek). Anh lấy di động từ trong túi ra, tiếp điện thoại, vẻ mặt trong khoảnh khắc liền hớn hớn: “A! Ông mỹ nhân, là em à, thật là hân hạnh...Sao? Cơm trưa?” Mắt đào mê người có vẻ khó xử nhìn Việt Vi Lan, Việt Vi Lan hướng anh tỏ ý ‘không sao cả’, vì vậy cái người vô tình, rõ ràng là trọng sắc khinh bạn, này liền nói: “Đương nhiên không sao! Chỉ cần nữ vương em triệu kiến, bất luận sự tình có quan trọng cỡ nào, anh đều có thể bỏ hết...À không, là so sánh với em, căn bản là chuyện gì cũng không quan trọng...Được rồi, cứ như vậy đi, nửa tiếng sau anh sẽ đến đón em, không sao cả...Được rồi, gặp sau nhé.”

Việt Vi Lan nhướng mày: “399 viên kim cương?”

Hàn Tân xấu hổ ho khan, gật đầu, “399 viên kim cương.”

“Cung hỉ nha. Có thể chủ động gọi điện thoại cho anh, xem ra là nắm chắc thành công rồi.”

Hàn Tân nhún nhún vai, lộ ra vài phần hồ thẹn: “Xin lỗi, lời đề nghị vừa rồi...”

“Em chẳng nghe thấy gì cả.”

“Haaa. Em lúc nào cũng thật hiểu ý người khác mà, thế thì...bye bye.” Đi được vài bước, lại quay đầu, “Đúng rồi, triển lãm ngày thứ sáu...”

“Em nhớ mà, đâu có quên.”

“OK.” Hàn Tân lúc này mới rời đi, chân bước vui vẻ, tinh thần phấn chấn, lọt vào mắt Việt Vi Lan. Cô vui cười xong rồi, lại mơ hồ dấy lên một cảm giác, là một nỗi ngạc nhiên không thể diễn tả được—

Hàn Tân...hình như là cùng với lúc còn đi học, đã trở nên rất khác nhau. Bất quá nói đi nói lại, bộ dạng của anh ấy lúc còn đi học là như thế nào vậy?

Dường như...cũng không nhớ rõ lắm.

Bởi vì, những ký ức có liên quan đến thời trung học, đối với cô mà nói, chỉ có hai từ, một người—

Hạ Nhàn.

4. Chương 4

Vốn tưởng là Hàn Nhị thiếu gia đi ăn cơm với niềm vui mới mà anh đã tốn biết bao nhiêu công sức theo đuổi, buổi trưa sẽ không quay lại công ty. Vì thế, Việt Vi Lan tăng ca đến tận 9 giờ mới kết thúc, ngay lúc sắp tắt đèn tầng lầu như mọi khi, lại ngoài ý muốn phát hiện bên trong phòng hội nghị nào đó vẫn còn có người, nên cô hơi bất ngờ.

Chính xác mà nói, là hai người—Hàn Tân, còn có tiểu trợ lý tóc đuôi ngựa.

Đèn trong phòng hội nghị nửa tắt nửa mở, mờ mờ tỏ tỏ phản chiếu khuôn mặt Hàn Tân—điều ngạc nhiên ngoài ý muốn là, không có nét cười.

Anh khẽ cúi xuống, nhìn tiểu trợ lý thấp hơn anh gần hai cái đầu, ánh mắt nhàn nhạt, vẻ mặt nhàn nhạt. Da anh trắng mịn trơn láng như sứ, cười lên mặt hoa da phấn, một khi không cười, liền giống như là hoàn toàn biến thành người khác, rõ ràng cao ngạo và xa cách.

Khung cảnh trước mắt cùng với một hình ảnh nào đó tận sâu trong ký ức như nhập lại thành một, Việt Vi Lan bỗng dưng chợt nhớ lại—đúng rồi, cô đã nhìn thấy bộ dạng này của Hàn Tân—là ngày mà lần đầu tiên họ gặp nhau.

Chạy đến cứu cô, mang theo nụ cười ân cần và ấm áp, là Hạ Nhàn;

Mà ở sau lưng anh, vẻ mặt hờ hững lơ đãng, là Hàn Tân.

Không sai, đúng là Hàn Tân trước kia, thật là lạnh lùng, rất lạnh lùng rất lạnh lùng...

Chân mày của Hàn Tân hơi nhíu lại, hàng mi dài như cánh bướm khẽ cong lên, ánh mắt chiếu thẳng về phía Việt Vi Lan, Việt Vi Lan trong lòng giật mình, nghĩ lùi lại, nhưng đã không kịp rồi.

Hàn Tân nhìn thấy cô, khóe môi từ từ nhếch lên, trên mặt lại xuất hiện nét cười bất cần đời, sau đó giơ lên một ngón tay, im lặng ra dấu “suyt”.

Mà cô gái đang cúi thấp đầu, một lòng tỏ tình, lại không nhìn thấy cảnh này, tiếp tục nói: “Thật ra em đã biết anh lâu rồi, thật đó, cũng khoảng sáu năm rồi. Em nhớ mùa hè năm em 12 tuổi, đi đến trường học của anh trai em chơi, ngay lúc các anh đang thi đấu bóng đá. Anh mặc áo số 2, lúc đó thủ môn đội bạn đã té xuống đất, nhưng trọng tài lại không thổi còi, anh có thể đá vào khung thành rồi, nhưng anh lại không làm vậy, mà nhặt banh lên, đi đến giúp thủ môn đội bạn...Tại ngay khắc đó, em đã bị anh thu phục rồi...Tuy người nổi bật nhất trong trận đấu đó là cầu thủ số 14 Hạ Nhàn, nhưng mà, em cảm thấy anh mới là người tuyệt nhất.”

Trận đấu đó Việt Vi Lan không xa lạ gì, lúc đó cô cũng ở sân đấu, cũng bị hành động hào hiệp của Hàn Tân làm cảm động, sau đó cô đã nói với Hạ Nhàn: “Thật không nghĩ đến, thì ra Hàn Tân là người như vậy...”

Về mặt của Hạ Nhàn cả đời cô cũng không thể quên, đó là vẻ mặt kiên định, tự hào, cùng với vinh quang: “Không sai, vì vậy, cậu ấy mới là người bạn thân nhất của anh. Không một ai khác.”

Thì ra trong số khán giả đến xem trận đấu ngày hôm đó, còn có một cô bé, vì thế mà đã gặp được số mệnh của đời mình.

“Vì vậy, từ đó về sau, em luôn chú ý đến anh, muốn được ở gần anh, tốt nghiệp rồi thì cố hết sức để vào làm việc ở Hàn Thị...” Tiểu thư ký khấn trương đến nỗi cả hai tay đều run rẩy, đầu càng cúi thấp, “Nhưng mà, xin anh đừng vì thế mà xem em như là người có mưu đồ, em chỉ là muốn được nhìn thấy anh, sau đó

có thể chính miệng nói cho anh biết, anh đã từng làm em cảm động đến thế nào...chỉ là như vậy...như vậy cũng được rồi...”

Hàn Tân đột nhiên giơ tay, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô.

Tiểu thư ký bỗng chợt kinh ngạc, liền ngẩng đầu lên.

Hàn Tân cười híp mắt với cô, sau đó dùng giọng điệu nhẹ nhàng tự nhiên nói: “Ai dza, hình như có chút đói bụng rồi. Có muốn cùng đi ăn khuya không?”

Miệng của tiểu thư ký há lớn thành hình chữ O.

Hàn Tân nháy mắt tinh nghịch: “Lúc ăn cần tiếp tục khích lệ anh, tán dương anh, ca ngợi anh nhé.”

“Được, được, được mà!” Tiểu thư ký cuối cùng cũng hiểu được điều này đại diện là đối phương đã chấp nhận cô, lập tức càng thêm phần khích, “Em, em...em nhất định tiếp tục khích lệ anh, tán dương anh, ca ngợi anh, à không, em nói đều là lời thật lòng, không phải là khích lệ hay tán dương!”

“Ha ha!” Hàn Tân vuốt vuốt đuôi ngựa của cô với vẻ sủng nịch.

Việt Vi Lan đứng bên ngoài nhìn thấy như vậy, chỉ có thể giơ tay phải, ngón cái hướng về anh lắc lắc, ra dấu ‘lợi hại’.

Xin chúc mừng, danh sách sản bản đầy màu sắc của vị hoa hoa công tử này lại có thêm một hàng mới nữa rồi.

Đoán chừng ngày mai khi đám nữ nhân nhiều chuyện trong công ty biết được, khẳng định sẽ điên đảo.

5. Chương 5

Việt Vi Lan quả nhiên đoán không sai.

Khi các nữ đồng nghiệp biết chuyện bạn gái mới nhất của Hàn Nhị thiếu trong một đêm từ Ưông Duyên đổi thành Vệ Tiểu Tư, toàn bộ đều kinh ngạc đến nỗi cảm đều muốn rơi xuống đất.

“Sao lại có thể như vậy? Tiêu chuẩn chọn bạn gái của Nhị thiếu chẳng phải vẫn luôn là ‘phải nổi tiếng và đặc biệt’ sao? Vệ Tiểu Tư xuất thân bình dân như vậy, đáng điệu bình thường, đi trên đường giơ tay liền có thể vớ được một đám con gái như vậy, làm sao mà được Nhị thiếu để mắt tới chứ háaaaaa?????”

Lại có người lảng xảng chạy đến bên cô thử thăm dò: “Vi Lan Vi Lan, Nhị thiếu có nói gì với chị không?”

“Nói gì?”

“Thì là về Vệ Tiểu Tư đó đó ...”

“Ồ, cô nói Vệ Tiểu Tư à...” Việt Vi Lan mím môi cười, “Hàn Tân thích chùm tóc đuôi ngựa của cô ấy nha.”

Câu nói này vừa truyền ra, ngày hôm sau, 80% nữ đồng nghiệp toàn bộ đổi thành tóc đuôi ngựa.

Đối với hiện tượng này, Hàn Tân cau mày khó hiểu hỏi cô: “Dạo này tóc đuôi ngựa là trào lưu mới à?”

Việt Vi Lan trả lời anh bằng sáu chữ: “Sở Vương yêu eo nhỏ mà.” [1]

Về mặt Hàn Tân ngây ngốc hết vài giây, ánh mắt chợt sáng lên, vuốt cằm cười hà hà nói: “Vậy thì, nếu đơn giản làm cho toàn bộ đều mặc bikini thì thế nào?”

Việt Vi Lan trả lời bằng cách vỗ tập văn kiện lên đầu anh: “Là một thương nhân châu báu, làm ơn lúc nào cũng phải nhớ rằng lễ phục mới là trang phục mà anh nên đề xướng và khích lệ nhất.”

“Chắc,” hoa hoa công tử bất mãn, “Lễ phục có gì tốt đâu chứ, phụ nữ mặc lễ phục, đại đa số đều biến thành hư vinh giả tạo cùng đối trá.”

“Nếu em nhớ không lầm, có người nào đó ngày hôm kia đã dùng bộ lễ phục đính 399 viên kim cương để đem đi lấy lòng người khác.”

“Cho nên đã trở thành quá khứ rồi mà.”

“Nói theo cách khác thì—” Việt Vi Lan nêu ra kết luận, “399 viên kim cương không bằng một chùm tóc đuôi ngựa?”

Không biết có phải là cảm giác đã sai hay không, ánh mắt của Hàn Tân trông như là bất chợt hoảng hốt, mà khi nhìn lại cô, liền trở nên sáng lấp lánh, còn dùng một giọng thật nghiêm chỉnh nói: “Đúng vậy, không bằng một chùm tóc đuôi ngựa.”

Việt Vi Lan hơi ngạc nhiên một tí, xem ra lần này Hàn Tân thật đã động chân tình nha. Vậy thì, xin chúc mừng vị tiểu trợ lý đó rồi. Bởi vì, bỏ qua thân phận rực rỡ chói sáng cùng với hình tượng bóng bẩy phù phiếm của anh, Hàn Tân thật sự là một người nam nhân tốt.

Anh là người duy nhất mà Hạ Nhân nhận định là bạn tốt. Hạ Nhân đã thích, thì nhất định là tốt nhất trên thế giới.

6. Chương 6

Thế là rất tự nhiên, tối hôm đó cô đã nằm mộng thấy lại thời trung học của cô, Hạ Nhân, và Hàn Tân.

Khi Hạ Nhân đến hẹn cô cùng học bài, sau lưng anh lúc nào cũng là một Hàn Tân trầm mặc kiệm lời, cô thì thường xuyên hớn hở chạy ra mở cửa. Ngoài cửa, Hạ Nhân đang đứng với nét mặt tươi cười, cách đó 3 bước, Hàn Tân đứng dựa vào tường cứ như là cái bóng, vẻ mặt hờ hững.

Sau khi để túi sách xuống, cô hỏi rất tự nhiên: “Muốn uống gì không?”

Với tính tình hiền lành của Hạ Nhân, câu trả lời dĩ nhiên là: “Gì cũng được.” Còn cái tên bóng đèn điện tỏ vẻ lạnh nhạt không muốn trả lời kia thì chẳng nói một tiếng. (“bóng đèn điện” = kỳ đà cản mũi)

Thế là cô đi vào nhà bếp, 5 phút sau, bưng ra một cái khay. “Màu trắng là sữa ngũ cốc; màu hồng là nước ép dưa hấu, có cho thêm khóa nước đá đã làm đắm tàu Titanic; còn trong chén thì một cái là canh hạt sen ngân nhĩ (nấm tuyết) lạnh, một cái là chè đậu xanh...Hai anh tự chọn một loại đi nhé.”

Hàn Tân đang đọc sách bất chợt ngẩng đầu lên, nhìn về khay thức uống, vẻ mặt sững sờ.

Hạ Nhân bỗng cười lớn, cầm lấy chén chè đậu xanh đưa cho cậu, “Lão nhị thích món này. Đúng không?”

Hàn Tân dán mắt vào chén chè đậu xanh, chăm chú nhìn thật lâu, lâu đến nỗi Việt Vi Lan cũng bắt đầu nghi ngờ không biết có phải cậu ấy có thù oán gì với cái chén đó không. Cậu bỗng cầm lấy, ăn lấy ăn để, tiếng húp vang lên sồn sột, ăn hết thì đưa chén về phía cô nói: “Vẫn còn muốn!”

Cảnh tượng chuyển đổi, chuông cửa lại vang lên, cô vội vàng nhảy vọt ra mở cửa. Ngoài cửa, Hạ Nhân đứng đó với khuôn mặt tươi cười, và phía sau lưng anh là Hàn Tân trầm mặc kiệm lời. Lần này, Hàn Tân cứ nhìn cô chằm chằm, rồi mở miệng nói hai từ: “Thức uống.”

Khung cảnh lại một lần nữa chuyển đổi, sau khi chuông reo, cô mở cửa. Chỉ có một mình Hàn Tân, cậu tùy ý dựa vào phía ngoài cửa, nhếch mắt với vẻ lười nhác, nói với cô: “Thức uống.”

.....

Việt Vi Lan tỉnh dậy từ trong mộng—quan hệ giữa cô và Hàn Tân đã thay đổi từng chút như thế đấy. Và cũng bắt đầu từ lúc đó, dưới sự ảnh hưởng của cô và Hạ Nhân, Hàn Tân đã dần dần thay đổi, càng ngày càng tươi vui hơn, không còn u uất, lãnh đạm như lúc trước nữa.

Bọn họ mùa xuân cùng nhau đi đạp thanh, mùa hè cùng đi ra biển, mùa thu cùng đi leo núi, mùa đông cùng đi trượt tuyết...trước giờ chưa từng có chuyện xấu hổ hay đổ mặt, ba người cùng bên nhau, dù rằng trong đó có hai người yêu nhau, nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến sự hòa bình của cả nhóm.

Sau đó, tại trận đấu bóng đá giao hữu giữa các trường, khi tiếng còi vừa vang lên báo hiệu trận đấu kết thúc, đội trưởng đội cổ vũ của trường bạn đột nhiên chạy như bay đến, ôm chầm lấy cầu thủ mang áo số 2 Hàn Tân, tặng cho cậu một nụ hôn nóng bỏng.

Toàn sân phấn khích vỗ tay cuồng nhiệt, tiếng huýt gió vang lên khắp nơi.

Mà đối tượng được hôn, đứng trên sân cỏ, trừng to đôi mắt đen sáng ngời, không hề nhúc nhích, cứ như đã bị chôn chân.

Ngày thứ hai, cô nàng đội trưởng đội cổ vũ đó đã trở thành người yêu đầu của cậu.

Ngày thứ ba, Hàn Tân thông báo cậu ấy đã thất tình.

Ngày thứ tư, cậu ấy đã có bạn gái thứ hai.

Ba ngày sau, cô nàng bạn gái thứ hai đã tặng cậu ấy một cái tát kỷ niệm rồi bỏ đi.

Từ đó về sau, cậu bắt đầu chơi đùa nhân gian, ở nơi đâu cũng đều kiếm những cô nàng không giống với người thường để làm bạn gái. Mặc dù tình nhân một người lại thêm một người, nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện bắt cả hai tay. Đối với hiện tượng này, Việt Vi Lan thường lo lắng hỏi Hạ Nhân, Hạ Nhân nói: “Cứ để mặc cậu ấy đi. Đời người luôn cần phải thử nghiệm một số chuyện thì mới có thể nhìn thấy rõ ràng. Rồi một ngày nào đó, cậu ấy sẽ biết rốt cuộc cái gì mới là điều mà cậu ấy thật sự mong muốn.”

Cô hỏi: “Còn anh thì sao? Điều mà anh thật sự mong muốn là gì?”

Hạ Nhân ôn nhu nhìn cô một lúc thật lâu, rồi duỗi tay ôm cô, chạm đầu vào trán cô, thân mật nói: “Là em đó. Cô bé ngốc. Đối với anh mà nói, cả thế giới này còn có gì có thể hơn em được chứ?”

“Nhưng có thể là do anh chỉ có mỗi một người bạn gái là em, chẳng có ai nữa để mà so sánh, cho nên mới cảm thấy em tốt, đúng không?”

Hạ Nhân cười lớn: “Ngoài em ra, vào ngày sinh nhật của anh còn có ai tặng anh hai tấm vé đi xem trận đấu bóng đá mà anh thích nhất, nhưng là để cho anh cùng với người bạn tốt nhất của anh đi xem, chứ không phải để anh cùng em đi với nhau chứ? Ngoài em ra, còn có ai có thể yêu anh sâu đậm, chăm sóc anh, nhường nhịn anh như thế, và trong lúc đó ngay cả bạn anh cũng được quý mến, chăm sóc, và nhường nhịn? Anh thật sự quá là may mắn, gặp được một người bạn gái tốt như thế này đây.”

Bà ngoại khi còn sống thường nói, người tốt có báo đáp tốt.

Đó là danh ngôn chí lý.

Cho nên, sau khi Hạ Nhân mất tích, khi mối tình này đứt đoạn giữa chừng, cô ít ra cũng thu hoạch được tình bạn với Hàn Tân.

Nghĩ tới đây, Việt Vi Lan mở mắt ra. Ánh nắng ban mai xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng, trang sức lung linh lấp lánh, cả phòng ngập tràn mùi sách. Cô nhấc tay lắc lắc chiếc vòng, mặt trong của vòng tay được viết “Nguyện đắc nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương ly” (nguyện ước người một lòng, bạc đầu không chia ly)*[1]. Đó là món quà mà Hạ Nhân đã tặng cô vào Lễ Tình nhân đầu tiên, do anh chính tay mài khắc nên. Và cũng từ lúc đó, anh đã biểu hiện ra tài năng bẩm sinh trác tuyệt và không ai bì được trong lĩnh vực thiết kế trang sức, sự ưu tú của anh khiến người đời đều thỏ thẻ.

Nếu như anh không ưu tú như vậy, có lẽ đã không cần một mình đi thiết kế bộ trang sức kết hôn cho con gái của ông trùm dầu mỏ, đã không cần đi Congo, cũng sẽ không vì vậy mà bật vô âm tín, không biết sống chết thế nào rồi...

Việt Vi Lan che mắt, bắt đầu lặng lẽ khóc.

Vòng tay trên đầu cô đung đưa. Lời hứa vẫn còn đây, bóng người đã chẳng thấy.

7. Chương 7

Khi chuông cửa vang lên, Việt Vi Lan đang nằm trên giường mới nhớ ra hôm nay là thứ bảy, Hàn Tân đã hẹn sẽ đến rước cô đi xem triển lãm. Cô vội vàng bò dậy, tóc tai bù xù đi ra mở cửa.

Cửa mở, Hàn Tân cả người tươi tắn đứng bên ngoài, cười hì hì nói: “Thức uống...”

Việt Vi Lan kéo cửa ra, xoay người đi vào phòng rửa mặt, “Cho em mười lăm phút. Thức uống trong tủ lạnh đó.”

“Nếu em chịu dùng hơn một tiếng đồng hồ trang điểm chăm chút cho chính mình, anh nghĩ anh sẽ càng vui mừng hơn đấy.” Hàn Tân đi đến trước tủ lạnh, vừa mở cửa ra, vẻ mặt vô cùng chờ mong bỗng chốc biến thành đưa đám, “Không có sữa đậu nành, không có chè đậu xanh, không có canh hạt sen, không có nước ép trái cây tươi...cái gì cũng không có!”

Việt Vi Lan vừa đánh răng vừa lơ đãng trả lời: “Không phải có Coca hay sao?”

Sau đó bên ngoài đã không còn âm thanh.

Cho đến khi cô đã rửa mặt qua loa rồi đi ra, nhìn thấy Hàn Tân ngồi xổm kế bên tủ lạnh, giữ nguyên tư thế mở cửa, không hề nhúc nhích. Cô thấy có chút kỳ quái, đi qua hỏi: “Sao vậy?”

Hàn Tân cứ nhìn tủ lạnh, vẻ mặt thâm trầm hiem thấy, cuối cùng lắc đầu, chậm rãi đứng lên: “Đi thôi. Em không ăn chút gì đó rồi hẵng đi xem triển lãm à?”

Việt Vi Lan tiện tay lấy cái bánh bao trong tủ lạnh ra, nhưng bị anh cầm lấy, xem kỹ ngày sản xuất, nhàu mảy, rồi ném vào sọt rác.

Việt Vi Lan không nhịn được, la lớn: “Này, chưa hết hạn mà!”

“Nhưng đã quá hai ngày rồi.” Hàn Tân kéo tay cô, sải bước ra ngoài, “Anh nhớ có người nào đó lúc trước không bao giờ ăn những món phồng phồng, lên men và thức ăn nhanh mà.”

Việt Vi Lan bất đắc dĩ thở dài: “Đại thiếu gia, làm ơn đừng có trông mong một người tội nghiệp đã tăng ca mà vẫn còn giống như trước có thời gian mỗi ngày hao phí tâm tư làm thức ăn để khao đãi chính mình, được không?”

Giọng nói của Hàn Tân bỗng chốc trở nên khó chịu: “Hàn Thị không có bắt em phải tăng ca!”

Việt Vi Lan chưa từng nhìn thấy anh hung dữ như vậy, bị dọa hơi sợ, há miệng, nhưng chẳng nói được gì cả.

Hàn Tân nhìn cô chăm chăm hết một lúc, chân mày giãn ra, mềm giọng: “Chất lượng cuộc sống của em ngày càng kém, anh buộc phải sửa chữa em lại. Đi theo anh trai nào, anh dắt em đi ăn món ngon.”

Việt Vi Lan bị câu nói cuối cùng của anh chọc cười, “Anh nghĩ là anh đang đóng phim Hàn à?”

“Trong đám cây gậy đó có người nào đẹp trai như anh không?” Người nào đó mặt dày không biết xấu hổ kéo cô xuống lầu, mở cửa chiếc xe đua mui trần, đẩy cô vào trong xe. Việt Vi Lan lúc này mới phát hiện băng ghế phía sau xe không ngờ còn có một người đang ngồi đó.

Người đó rụt rè nhướng nửa người lên, chào cô: “Hi, chị Vi Lan.”

—Tiểu trợ lý!

Anh cũng mang cô bé ấy tới!

Việt Vi Lan sau cơn bất ngờ, liền xuống xe: “Chúng ta đổi chỗ đi.” Đâu có chuyện để cho bạn gái chính thức của người ta ngồi ghế sau chứ? Nhưng cô bị Hàn Tân níu lại, “Em cứ ngồi đây đi. Tiểu Tư phải giúp anh tra bản đồ.”

Tiểu trợ lý cười lấy lòng với cô, giơ lên tấm bản đồ lớn trong tay: “Em ngồi phía sau được rồi, dễ tra bản đồ hơn.”

“Tra bản đồ gì vậy? Anh không biết đường à?”

Khóe mắt của Hàn Tân khẽ giật giật.

Việt Vi Lan “A” lên một tiếng, nhớ lại lúc trước ba người đi chơi, lúc nào cũng là Hạ Nhân lái xe. Mà khi đến lượt Hàn Tân tự mình lái xe, thì đã là chuyện sau khi Hạ Nhân mất tích rồi...

Nhìn xem, thời gian dần trôi qua, thật sự thì rất nhiều việc đều đang thay đổi, thay đổi trong âm thầm lặng lẽ, thay đổi khiến người ta nhầm lẫn việc hiện tại mới là bình thường—như việc cô đã không còn tự tay làm

đủ các món ăn dinh dưỡng, như việc cô đã biến thành một người cuồng việc còn Hàn Tân thì đã biến thành hoa hoa công tử.

Trong khoảnh khắc nhớ lại những năm này, thật khiến người ta không khỏi cảm khái năm tháng thật đáng sợ.

Trong lúc cô đang đắm chìm trong những suy nghĩ miên man, Hàn Tân duỗi hai ngón tay gõ nhẹ lên đầu cô: “Đến giờ kể chuyện cười rồi—hôm nay chúng ta tiếp tục kể chuyện bé thỏ trắng nhé...”

“Dừng!” Việt Vi Lan nhin không được ôm đầu gào lên, nhưng Hàn Tân căn bản không để ý đến phản ứng của cô, tự biên tự diễn kể: “Ngày đầu tiên, bé thỏ trắng đi đến bờ sông câu cá, chẳng câu được gì cả, đành đi về. Ngày thứ hai, bé thỏ trắng lại đi ra bờ sông câu cá, vẫn chẳng câu được gì cả, đành đi về. Ngày thứ ba, bé thỏ trắng vừa đến bờ sông, một chú cá to từ dưới sông nhảy lên, lớn giọng mắng bé thỏ trắng xối xả: “Mẹ nó, nếu ngươi còn dám dùng cà rốt làm mồi câu, ta liền đè chết ngươi!”

“Ôi, Thượng đế ơi! Cứu con với...Mấy chuyện này đều đã kể hết mười năm rồi, các anh vẫn chưa kể đủ à!!” Buột miệng nói câu này xong, Việt Vi Lan bỗng ngẩn người, nhớ lại chính mình vừa nói là “các anh”. Nhưng trên chiếc xe đang chạy bon bon này, trong ba người bọn họ, người kia thực ra đâu phải là Hạ Nhân.

Lúc trước, khi cô không vui, chỉ cần Hạ Nhân và Hàn Tân đem câu chuyện ‘bé thỏ trắng’ được xem là truyện cười nhạt nhất kể một mạch, cô liền nín khóc mà cười, trăm lần như một. Có những thứ, thật đúng là lúc đầu càng tốt đẹp bao nhiêu, thì bây giờ lại càng làm đau người ta bấy nhiêu.

Theo sự trầm mặc của Việt Vi Lan, nụ cười trên mặt Hàn Tân cũng dần biến mất. Anh im lặng lái xe, Tiểu Tư căng thẳng nhìn anh rồi nhìn cô, suốt đường đi chẳng nói một lời.

8. Chương 8

Trong hội trường triển lãm, họ nhìn thấy Peter Trần đã lâu không gặp. Ông là nhà thiết kế châu báu người Hoa mà Hạ Nhân sùng bái nhất. Bởi vì yêu nhau yêu cả đường đi lối về, cho nên ông cũng trở thành thần tượng của Việt Vi Lan.

Ông đang đứng cạnh một tủ trưng bày riêng biệt. Chùm đèn thả treo từ trần nhà chiếu ánh sáng lên người ông, cũng chiếu lên chiếc nhẫn kim cương trong tủ kính, tỏa sáng lấp lánh.

“Ồ là la, xem tôi gặp được ai này, thì ra Hàn Nhị thiếu cũng là trường giả học làm sang sao? Hiếm thấy hiếm thấy nha...” Sau khi Peter Trần bắt tay Hàn Tân, ánh mắt ông dừng lại trên người cô, bỗng chợt ngơ ngác, “A, cô là... chẳng phải cô là người ấy của Austin Hạ sao...”

Việt Vi Lan gật đầu.

Vẻ mặt của Peter Trần lập tức thay đổi, tiến tới hai bước, bắt lấy tay cô, đau xót nói: “Xin chia buồn. Về chuyện của Austin...”

Việt Vi Lan chưa kịp có bất cứ phản ứng gì, Hàn Tân đứng kế bên đã vội vàng kéo lấy tay của Peter Trần, cười đùa nói: “Này này, đừng nhân cơ hội mà ăn đậu hũ nhé. Đi đi đi, nghe nói lần này anh đã đem tất cả mọi thứ trong nhà ra rồi à, mau mau đưa tôi đi xem thử, xem có bảo bối nào đặc biệt không.”

Peter Trần cười ha ha, bị anh kéo đi mất.

Việt Vi Lan nhìn Tiểu Tư tay chân lóng ngóng, từ đầu tới chân đều giống như người ngoài đang bị cô lập, liền cười thân thiện với cô bé: “Hay là...chúng ta cùng xem đi?”

Tiểu Tư vội vàng gật đầu cảm kích: “Vâng ạ!”

Hai người đi cùng nhau, cùng ngắm nhìn các món nữ trang. Tiểu Tư cảm khái nói: “Mấy món châu báu này thật là đẹp quá đi...”

“Ừ, Peter Trần là nhà thiết kế châu báu xuất sắc nhất thế giới. Những tác phẩm của ông không chỉ làm từ bảo thạch và kim loại quý giá nhất, loại gia công thân thể này chính là kết tinh của trí tuệ. Em xem sợi dây

chuyện này, nó đã phá bỏ phương thức móc nối cổ hủ; còn cái vòng tay kia, nó cực kỳ thích hợp với phụ nữ phương Đông mình hạc xương mai đấy.”

“A, em thích chiếc nhẫn này!” Tiểu Tư đột nhiên chạy đến trước tủ trưng bày nằm khuất trong góc phòng, đôi mắt sáng rỡ, “Chị Vi Lan, mau đến xem! Chiếc nhẫn này thật là rất đẹp nha!”

Việt Vi Lan thông thả đi tới, nhưng khi vừa nhìn thấy chiếc nhẫn kia thì toàn thân bỗng run lên chầm chậm—trên mặt chiếc nhẫn cong cong sáng loáng, bốn ký tự số Ả Rập được dùng kim cương gắn kết thành dãy số 1314, chiếu sáng lấp lánh dưới ánh đèn, vô cùng hoàn mỹ.

“1314, ý là suốt đời suốt kiếp phải không ạ?” Tiểu Tư đã nhanh chóng áp cả gương mặt lên tấm kính thủy tinh.

Việt Vi Lan đứng yên bất động, ngơ ngác nhìn chiếc nhẫn.

Nhận thấy vẻ khác lạ của cô, Tiểu Tư khẩn trương quay đầu: “Chị Vi Lan, chị không sao chứ? Chị bị làm sao vậy?”

Việt Vi Lan duỗi tay ra, chầm chậm đặt lên trên tủ kính. Chiếc nhẫn lóng lánh ánh chiếu lên ngón tay thon dài của cô, chợt tái nhợt giống như tuyết.

Đột nhiên cô rơi nước mắt.

Tiểu Tư vội vàng nói: “Em đi tìm anh Hàn Tân đến đây!”

Việt Vi Lan kéo cô ấy lại, hít hít mũi: “Chị không sao.”

“Thật là không sao à?”

“Ừ...chị mới nhớ ra là có chút việc, phải đi trước đây. Nếu chút nữa Hàn Tân có kiếm chị, em bảo anh ấy gọi điện thoại cho chị nhé.”

“Vâng.” Tiểu Tư lạnh trí đáp.

Việt Vi Lan xoay người rời khỏi đó. Nhưng khi vừa ra khỏi cửa phụ của phòng trưng bày, cô không đi thẳng ra cửa lớn, mà rẽ một ngã khác, đi vào phòng nội bộ. Cô lặng lẽ đứng trước cửa một căn phòng, đợi khá lâu, rốt cuộc cũng có tiếng bước chân từ một góc rẽ khác đang đi đến. Đối phương lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa, nhìn thấy cô đứng đợi ở góc phòng, liền giật mình hoảng hốt, “A...là cô?”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt đối phương, trầm giọng nói: “Chào ông. Trần tiên sinh.”

Người đó không phải ai khác, chính là người tổ chức buổi triển lãm này—Peter Trần.

“Cô...tìm tôi có việc à?”

“Có việc liên quan đến chiếc nhẫn trong tủ trưng bày T37.”

Peter Trần nhìn cô một lúc, mở cửa phòng làm việc, “Mời vào.” Sau đó ông cầm điện thoại phân phối vài câu, liền có một nữ nhân viên đi cùng hai người bảo vệ mang chiếc nhẫn kim cương kia đem vào. Cô ấy đặt chiếc nhẫn lên bàn, rồi lui ra ngoài.

Việt Vi Lan nhìn chiếc nhẫn cách mình chưa đến 1m, hai tay bắt đầu run rẩy, cô vội vàng nắm chặt tay lại, hít sâu một hơi dài, rồi mới có dũng khí ngẩng đầu lần nữa, nhìn Peter Trần, nói: “Chiếc nhẫn này là của Hạ Nhân.”

Peter Trần giật mình, đáp: “Là cậu ấy thiết kế.”

Việt Vi Lan lắc đầu: “Không chỉ là thiết kế. Sự thực thì đây là nhẫn đính hôn của chúng tôi. Tôi và anh ấy mỗi người có một chiếc, chiếc của tôi đang để ở nhà, nhưng còn chiếc của anh ấy...đã theo anh ấy đi Congo rồi. Nhưng mà, bây giờ chiếc nhẫn này lại xuất hiện ở B Thành, xuất hiện tại buổi triển lãm của ông, có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý hay không?”

Về mặt Peter Trần lại càng thêm kinh ngạc: “Cô không biết sao? Việt tiểu thư?”

“Biết gì?”

“Tôi đã mua được di vật này của Austin từ tay một gã buôn lậu...”

Việt Vi Lan cắt ngang lời ông: “Đợi chút! Hạ Nhân chưa có chết, xin đừng dùng từ “di vật” như vậy.”

Peter Trần có vẻ vô cùng bối rối: “Việt tiểu thư, cô đang nói gì vậy? Cái chết của Austin chẳng phải ba tháng trước đã được xác nhận rồi sao? Thám tử tư đã tìm được một phần hài cốt của cậu ấy, kiểm nghiệm DNA đã chứng thực đúng là cậu ấy. Lại nói, thám tử tư đó cũng là do tôi giới thiệu với Hàn Tân mà...”

Việt Vi Lan mở to mắt, ánh đèn từ đỉnh đầu rơi xuống, chiếu lên kim cương, toát ra vàng sáng lấp lánh, khuếch tán, mê ly...có một phần nào đó tận sâu trong nội tâm cô cũng từng chút từng chút thiêu đốt, thay đổi, rồi chìm hẳn theo vàng sáng ấy.

9. Chương 9

Nhờ Peter Trần móc nối mà Hàn Tân muốn được một vị thám tử tư thần thông quảng đại đi đến Congo, dò theo nguồn gốc của một cửa bạo động rồi cuộc cũng tìm được Hạ Nhân—nhưng chỉ có một bộ phận.

Vụ nổ trên diện tích lớn khiến cho hài cốt của anh đã không còn nguyên vẹn, nhưng một mẫu xương đầu đã đủ chứng minh rằng nhà thiên tài thiết kế châu báu tài hoa tuyệt diệu này thực sự đã đem sinh mệnh chưa đến 24 tuổi của mình chôn vùi tại nơi tha hương viễn xứ.

Việt Vi Lan ngồi trên chiếc ghế sofa dùng sách xếp thành, nhìn căn phòng lấp lánh châu báu, gương mặt tái nhợt không một biểu cảm—khi Hàn Tân đến nhà cô, vừa đẩy cửa ra, điều đầu tiên nhìn thấy chính là cảnh tượng này.

Anh hít một hơi sâu, chậm rãi đi đến trước mặt cô. Nửa tiếng trước Peter Trần đã hoảng loạn gọi điện thoại cho anh, anh liền vội vàng phi xe đến đây ngay tức khắc. Rõ ràng là lúc ở trong xe anh đã có biết bao điều muốn nói, nhưng khi vừa nhìn thấy Việt Vi Lan, bỗng chốc nghẹn lời.

Quen biết cô rất lâu rồi, đã từng nhìn thấy đủ mọi vẻ mặt của cô, nhưng đây là lần đầu tiên, anh thấy cô bình tĩnh đến nhường này, bình tĩnh cứ như là cô đã chết đi rồi vậy.

Hàn Tân ngồi xổm trước mặt Việt Vi Lan, nắm lấy bàn tay cô. Việt Vi Lan để mặc cho anh nắm, cô vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Ánh mắt Hàn Tân khẽ lay động, anh trầm mặc thật lâu, cuối cùng mở miệng nói: “Trước mười bốn tuổi, tính cách của anh rất quái gở, bởi vì xuất thân danh môn, tự thấy bản thân cũng không tệ, cho nên mắt luôn ở trên đỉnh đầu, thật làm mất lòng người khác. Tất cả các thành viên của đội bóng đều không thích anh, họ liên kết với nhau bài trừ anh, chưa bao giờ chuyển bóng cho anh. Thế rồi mùa xuân năm đó, xuất hiện một học sinh chuyển trường, đã làm thay đổi tất cả.”

Anh ngước mi, chăm chú ngắm nhìn cô, “Người đó, chính là Hạ Nhân.”

Tay Việt Vi Lan khẽ run, Hàn Tân liền nắm chặt thêm một chút.

“Anh ấy đá bóng cực kỳ giỏi, quan trọng hơn hết là anh ấy được lòng mọi người, ai cũng đều thích anh ấy. Anh ấy, người được mọi người yêu thích, lần đầu tiên, đã chuyển trái banh cho anh—hành động đó của anh ấy đã hoàn toàn thu phục anh. Rồi sau đó, lại nhờ anh ấy mà anh quen biết em. Có thể nói, nếu đời người là một cánh cửa, thì người giúp anh mở cánh cửa đó ra, là anh ấy; nhưng người thật sự làm cho anh nhìn thấy phong cảnh tươi sáng bên ngoài, lại chính là em.”

Việt Vi Lan yên lặng nhìn lại anh.

“Anh quen biết em đã mười năm rồi, Vi Lan. Em có biết mười năm với anh mà nói, là khái niệm như thế nào hay không?” Tuy là anh đang hỏi cô, nhưng hiển nhiên lại chẳng trông mong cô thật sự sẽ trả lời, tiếp tục nói, “Đối với anh mà nói, trong mười năm này ngày nào cũng đều vì một sự kiện mà hối hận—vì sao năm đó, người đưa tay ra cứu em, không để em ngã xuống cầu thang, không phải là anh?”

Việt Vi Lan bỗng cả kinh, vô thức giật tay lại, nhưng bị anh nắm chặt hơn: “Nếu anh có thể gặp Hạ Nhân sớm hơn một chút, biết quan tâm đến người khác sớm hơn một chút, có thể sẽ không bỏ lỡ em ngày hôm đó, có phải hay không? Nếu như, ngày hôm đó người cứu em là anh, có thể nào, sau này em sẽ trở thành bạn

gái của anh không? Anh bị những giả thiết như thế này hành hạ, anh phiền não vì đổ kỵ với Hạ Nhân, anh cảm thấy hổ thẹn vì mơ ước đến người yêu của bạn thân mình...mười năm rồi, ngày nào anh cũng vật lộn với những tâm tư mâu thuẫn như thế này. Vì Lan, em thật sự có biết đó là khái niệm như thế nào không?”

Việt Vi Lan chỉ có thể nhìn anh, đầu óc hỗn loạn, hít thở nặng nề. Trong mơ hồ, có sai lầm gì đó đã phát sinh, hoặc là, kỳ thực đã xảy ra rất nhiều năm rồi, có điều cô vẫn luôn chậm chạp, cho nên đến tận bây giờ mới nói ra.

“Thật ra lòng anh đã chết rồi. Trong mười năm nay, không một giây một phút nào mà anh không cố gắng làm cho bản thân hết hi vọng. Anh vì không còn hi vọng gì với em nên đã nhận cái hôn đó của đội trưởng đội cổ vũ. Nhưng rồi ngày thứ hai, anh tức giận vì chẳng thể tìm được trên người cô ấy có điểm nào giống em cả, cho nên anh đã chia tay với cô ấy ngay hôm đó. Anh tiếp nhận người bạn gái thứ hai, lần này anh cho cô ấy thời gian ba tháng, nhưng vẫn tìm không thấy điểm giống em...Anh không biết tại sao em lại đặc biệt đến như vậy, đặc biệt đến nỗi dù anh đã gặp được rất nhiều rất nhiều cô gái, nhưng chẳng có một người nào giống em dù chỉ một phần nào đó. Em đặc biệt khiến anh đối với ai cũng không hài lòng, đặc biệt đến nỗi chỉ cần làm bạn với em cũng khiến anh cảm thấy thỏa mãn lắm rồi, đặc biệt đến nỗi cô bé Tiểu Tư chỉ vì có mái tóc đuôi ngựa giống em năm đó mà có thể khiến anh thấy thương tiếc cô ấy...Câu tuyên dương “Không phải là nữ nhân khác người thì Hàn Nhị thiếu không cần”, kỳ thực chính là chỉ muốn một “Việt Vi Lan” mà thôi...”

Việt Vi Lan không nhịn được, giận dữ hét lên: “Cho nên anh mới cố ý giấu em? Ngay cả chuyện Hạ Nhân đã chết quan trọng đến nhường này cũng không báo cho em biết?”

Về mặt của Hàn Tân giật giật, giọng nói bắt đầu run rẩy: “Em nghĩ là...anh vì muốn có được em, cho nên mới cố ý không báo cho em biết, ý là người bạn thân duy nhất còn sót lại của em, đến gần em, luôn theo em, khiến em cuối cùng không thể không dựa dẫm vào anh, không thể không tiếp nhận anh? Em đang nghĩ... tại sao anh không báo cho em biết? Khi mà em cả ngày cứ lặp đi lặp lại lời thề rằng Hạ Nhân vẫn chưa chết, không thể chết; khi mà em mỗi ngày đều bỏ đồng xu vào ống heo với cội lòng tràn đầy mong đợi; khi mà em cự tuyệt những người có cảm tình với em, muốn theo đuổi em; khi mà em mỗi ngày đều ngủ trong căn phòng do Hạ Nhân thiết kế, nhìn những tác phẩm của anh ấy rồi ngẩn người...Vi Lan, nếu em là anh, em sẽ làm sao đi nói với người con gái mà em yêu nhất trên thế giới này rằng—người yêu của em đã chết rồi. Em nói sao đây?”

Việt Vi Lan mở miệng, cuối cùng lại chẳng nói lời nào.

“Còn nữa, kết cục như thế này, anh chẳng muốn tí nào cả. Vi Lan, anh không thích như vậy. Anh không có được em, nhưng không phải là vì có Hạ Nhân. Cho nên, đã không còn Hạ Nhân, anh chỉ có thể ở cùng một chỗ với em—anh không thể nào chấp nhận sự sắp đặt này. Mặc dù anh biết một khi công khai tin báo tử, em chắc chắn sẽ thương tâm, nhưng rồi theo thời gian, miệng vết thương sẽ từ từ lành lại, em có thể bắt đầu tiếp nhận bạn bè mới, người yêu mới—mà khi đó, có người nào thân cận lại thích hợp hơn anh chứ?” Hàn Tân vừa nói vừa cầm tay cô để lên ngực anh, tim đập thình thịch thình thịch, mỗi một lần, đều nghe thật rõ, “Nhưng lòng tự tôn của anh không cho phép. Nếu anh có thể hèn hạ một chút, nếu anh có thể chân thật một chút, nếu anh có thể bỏ mặc tình bạn, không màng đạo nghĩa, bỏ hết tất cả mà làm bấy một phen...nhưng nếu đã vậy, anh xấu xa như thế, làm sao có tư cách thích em đây? Thích cô gái không giống với người khác nhất trên thế giới này chính là em đây?”

Mắt Việt Vi Lan bắt đầu cay cay, cô cũng không biết bản thân vì sao muốn khóc, là vì cái chết của Hạ Nhân sao? Hay là vì lời tỏ bày của người con trai trước mặt?

Thực ra, về việc Hạ Nhân tử vong, bởi vì thật sự đã đợi rất lâu rồi, cho nên, kỳ thực trong tiềm thức cũng đã chấp nhận ý nghĩ “Anh ấy có thể đã chết mất rồi”. Chỉ có điều, con tim cố chấp chưa nhìn thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa muốn từ bỏ mà thôi. Vì thế, khoảnh khắc Peter Trần lỡ miệng nói với cô tin chấn động—Hạ Nhân thật sự đã chết rồi, chỉ bằng nói điều khiến cô càng kinh ngạc hơn là—Hàn Tân lại dấu cô!

Làm người bạn tốt nhất của cô trên thế giới này, đồng minh cuối cùng của cô, vậy mà ngay cả anh cũng lừa dối cô, chuyện này tuyệt đối không dễ dàng tha thứ được!

“Em...em...em...” Cô lắp bắp nói, “Em không phải là khác người. Em rất bình thường. Thực sự thì so với mỗi người bạn gái của anh, em rất bình thường. Anh, anh chỉ là bị Hạ Nhân ảnh hưởng quá nặng rồi, cho

nên mới cảm thấy những gì anh ấy thích thì chắc chắn đều là tốt nhất.”

Hàn Tân gục đầu, từ góc độ của cô có thể nhìn thấy lông mi anh không ngừng rung động, một lúc lâu sau, lại ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau: “Cũng có thể, chúng ta đều đã hiểu sai thứ tự rồi.”

Việt Vi Lan mờ mịt.

Hàn Tân nói từng chữ từng chữ một: “Không phải vì em khác với người khác bao nhiêu mà anh mới thích em. Mà là vì anh thích em, cho nên trong mắt anh, em hoàn toàn không giống với người khác.”

Trong ánh sáng chập chờn, môi anh mấp máy, đôi mắt sáng ngời như tinh tú, sự đa tình núp dưới lớp mặt nạ, sự ẩn nhẫn giấu trong vẻ cười cợt vui đùa...

Mười năm rồi...

Việt Vi Lan nhìn không được, nghĩ: cô quen anh đã mười năm rồi. Nhưng đây là lần đầu tiên, cô nhìn thấy mặt anh rõ ràng đến thế.

Hạ Nhàn nói: “Rồi một ngày nào đó, cậu ấy sẽ biết rốt cuộc thứ mà cậu ấy thật sự mong muốn là gì.”

Thì ra Hạ Nhàn đã nói sai rồi. Không phải người con trai xem đời là trò chơi này không biết mình muốn gì, mà là điều anh ấy muốn, vẫn chẳng cách nào có được mà thôi.

Anh chẳng thể nào buông tay, lại không cho phép bản thân dùng những cách ti bỉ để đoạt lấy.

Thế nên chỉ có thể chờ đợi.

Cứ như vậy, đã đợi mười năm rồi.

Mắt của Việt Vi Lan đã ướt nước.

10. Chương 10

Ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào phòng, làm Hàn Tân chói mắt tỉnh dậy. Tỉnh rồi mới phát hiện là mình đang nằm sấp bên cạnh sofa, thậm chí không biết mình đã ngủ lúc nào. Nhưng trên sofa, hình bóng Việt Vi Lan đã sớm không còn đó.

Tối qua, anh nhớ mang máng là mình đã nắm tay cô, nói rất nhiều rất nhiều, Việt Vi Lan vẫn lặng lẽ lặng nghe. Cuối cùng, anh nói đến hết hơi, mệt quá, liền mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi...

Vừa nhớ đến đó, tim anh liền thắt lại, vô cùng lo sợ rằng lúc đó anh đã để mất cô.

Động tác đứng dậy quá nhanh, chiếc cà vạt bị giật mạnh, kéo theo cả quyển sách đang chìa gáy ra ngoài mà nó đang vướng vào, chỉ nghe Rầm một tiếng, cả cái ghế sofa xếp bằng sách đã sụp đổ hoàn toàn.

Anh luống cuống tay chân cố gắng sửa sang lại, chỉ thấy một cuộn giấy lăn đến trước mặt, hàng chữ đầu tiên trên giấy viết:

“Anh nói anh thích em không giống người khác, vậy thì, anh có nguyện ý cùng em bàn chuyện yêu đương không giống người thường hay không?”

Nét chữ xinh đẹp nắn nót, có đốt thành tro anh cũng nhận ra đó là chữ viết của Việt Vi Lan.

Vội vàng mở cuộn giấy ra—

“1. Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày lấy ra một đồng từ trong ống heo. Đến khi nào tiền trong ống đã lấy ra hết, thì em đã có thể bắt đầu cuộc sống mới. Khi đó nếu anh vẫn còn yêu em, vậy thì, chúng ta sẽ bên nhau nhé.”

Hàn Tân lập tức nhảy vọt lên, chạy đi tìm cái ống heo trong truyền thuyết, khó khăn lắm mới tìm thấy nó trong nhà bếp. Vừa mở ra coi, liền khóc không ra nước mắt—số đồng xu trong ống, tối thiểu cũng có hơn 1000 đồng, nói cách khác là, anh phải đợi ít nhất là 3 năm...

Thôi kệ, mười năm cũng đã đợi rồi, ba năm thì ba năm đi.

Thở dài bất đắc dĩ, lại tiếp tục kéo cuộn giấy ra—

“2. Bắt đầu từ hôm nay, cắt đứt mọi liên hệ với tất cả những người bạn gái của anh, em không thích hoa hoa công tử.”

Hàn Tân lập tức lấy điện thoại ra, bắt đầu xóa số.

“3. Yêu cầu cuối cùng: Em muốn chiếc nhẫn kia. Bất luận thế nào, nó vẫn là kỷ niệm đính hôn của em và Hạ Nhân, em không hi vọng nó lọt vào tay người khác. Cho nên, xin anh hãy nghĩ cách. Cảm ơn.”

Hàn Tân khẩn trương tìm số điện thoại của Peter Trần, “Alô? Trần đại thiết kế sư phải không? Haha, tôi là Hàn Tân. Là như vậy...Cái gì? Không bán? Đừng vậy mà, làm ơn bán cho tôi đi! Nhờ anh rồi, nhất định nhất định! Dù cho bao nhiêu tiền cũng được, chuyện này có liên quan đến hạnh phúc chung thân của tôi đó! A? Vẫn không được sao? Đừng mà, huhu...Anh không bán, tôi sẽ khóc. Tôi khóc rồi, mỗi ngày tôi sẽ gọi điện thoại khóc cho anh nghe, hu hu hu hu hu ”

Ánh nắng mùa thu chiếu vào, cả căn phòng bừng sáng.

Trong khung ảnh đặt trên tủ đầu giường, chàng thiếu niên khí thế bức người đang vẫy tay về phía máy ảnh, sau lưng là dãy núi Everest.

Ở góc trái phía trên tấm ảnh có viết hàng chữ:

“Tôi muốn đem niềm vui thật sự của mình chia sẻ với hai người quan trọng nhất thế giới này—Việt Vi Lan & Hàn Tân.”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-doi-thoi-gian-duoc-ben-nhau>